

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 341/2022
12.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Унковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К. 27/20 од 13.04.2021. године и Вишег суда у Сомбору Кж1. 165/21 од 16.08.2021. године, на седници већа одржаној дана 12.04.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К. 27/20 од 13.04.2021. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 165/21 од 16.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 1К. 27/20 од 13.04.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 5 месеци од дана правноснажности пресуде, а уколико у остављеном року не плати новчану казну суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то бели прах – психотропна супстанца Амфетамин, упакованог у најлонску кесицу нето масе 0,37 грама и окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и Основном јавном тужилаштву у Сомбору износ од 7.950,00 динара, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1. 165/21 од 16.08.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића и пресуда Основног суда у Сомбору 1К. 27/20 од 13.04.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Милан Унковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укину и списи предмета врате првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. Као незаконите доказе бранилац означава две потврде о привремено одузетим предметима сачињене 07.07.2019. године, које је суд извео као доказ, као и записник са главног претреса од 26.11.2020. године на коме је вршено препознавање предмета противно одредбама Законика о кривичном поступку. По питању потврда о привремено одузетим предметима, бранилац наводи да је суд извршио увид у обе потврде које су издате истог дана (07.07.2019. године), али је једна од те две потврде о привремено одузетим предметима накнадно преправљена у погледу имена и ЈМБГ. Са друге стране препознавање предмета (футроле за наочаре) није обављено у складу са одредбама члана 100. став 1. и члана 90. став 1. ЗКП, јер је окривљеном предочена само једна футрола за наочаре, а не више предмета како је то предвиђено законском одредбом, па је отуда и записник са главног претреса од 26.11.2021. године на коме је вршено препознавање предмета прибављен противно члану 16. став 1 ЗКП и као незаконит доказ није могао бити коришћен у кривичном поступку сходно члану 84. став 1. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Наиме, потврда о привремено одузетим предметима коју су сачинила службена лица Министарства унутрашњих послова, Дирекција полиције, Полицијска управа у Сомбору, Полицијска станица у Апатину, дана 07.07.2019. године, по начину прибављања представља законит доказ на коме је суд могао засновати побијану правноснажну пресуду. Ово стога што су овлашћена службена лица, сходно члану 147. ЗКП, имали право на одузимање предмета пронађених код окривљеног и које су неспорно и одузели по потврди о привремено одузетим предметима коју је несумњиво потписао окривљени. У поднетом захтеву за заштиту законитости не оспорава се да овлашћена службена лица нису могла одузети наведене предмете, да нису имали

овлашћења за одузимање истих, нити се оспорава сам поступак одузимања, већ се оспоравање односи само на чињенице унете у потврду о привремено одузетим предметима. Сама чињеница да је у потврди извршена исправка хемијском оловком у погледу бројева и слова, представља ствар оспоравања садржаја саме потврде односно чињенично оспоравање чињеница наведених у потврди. Дакле, како из потврде о привремено одузетим предметима произилази да је окривљени исту потписао и да су исту сачинила овлашћена лица, по оцени овог суда, предметна потврда ни сама по себи, нити по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, па је следствено томе могла бити цењена као доказ приликом доношења правноснажне пресуде, при чему је оцена вршених корекција већ ствар чињеничних закључака и утврђеног чињеничног стања због чега су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Такође, као неосновани оцењени су и наводи да се пресуда заснива на записнику са главног претреса од 26.11.2020. године, на коме је доказна радња препознавање предмета обављена супротно одредбама члана 100. став 1. и члана 90. став 1. ЗКП. Ово стога што из списка предмета произилази да у конкретном случају није извршена доказна радња препознавање предмета у смислу члана 100. у вези члана 90. ЗКП, већ је суд на главном претресу у оквиру предочавања материјалних доказа окривљеном показао футролу у везу са чим се окривљени изјаснио, а што представља саставни део његовог исказа, а не доказну радњу препознавање предмета.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се побијане правноснажне пресуде не заснивају на незаконитим доказима, због чега су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред наведеног бранилац у захтеву истиче да је суд учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која се огледа у чињеници да је суд након што је закључио главни претрес 26.11.2020. године, јер ни тужилаштво ни одбрана нису имали даљих доказних предлога, по службеној дужности поново 27.11.2020. године отворио главни претрес, на коме је јавни тужилац изменио оптужни акт иако јавни тужилац може мењати оптужни акт до објављивања да је главни претрес завршен.

Ови наводи браниоца изнети у захтеву за заштиту законитости од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани. Наиме, из списка предмета произилази да је суд сходно члану 415. став 3. ЗКП у вези члана 414. ЗКП, након што је закључио главни претрес, одлучио да главни претрес поновно отвори и доказни поступак настави ради извођења још неких доказа, на ком главном претресу је тужилац извршио промену оптужног акта. Одредбом члана 409. став 1. ЗКП прописано је да тужилац може у току главног претреса, ако оцени да изведени докази указују да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужници, изменити оптужницу или предложити да се главни претрес прекине ради припремања нове оптужнице, дакле јавни тужилац је законом овлашћен да врши измене чињеничног описа кривичног дела током целог кривичног поступка. Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је на наведени начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**